

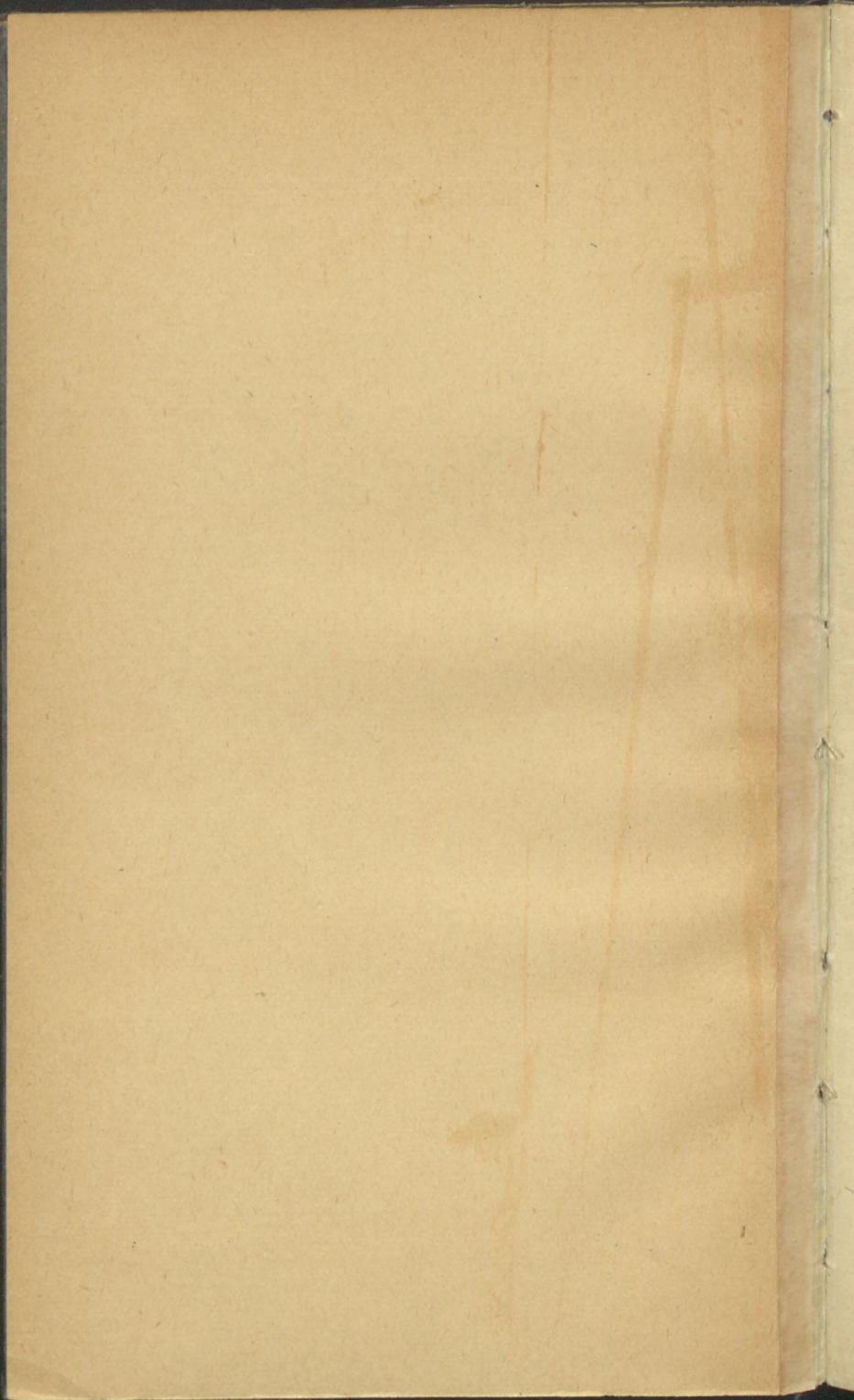
1.542.307/32

УЛЯНА КРАВЧЕНКО

C A R I T A S

ПОЕЗІЙ

ВИДАВНИЦТВО
„ЗАГАЛЬНОЇ КНИГОЗБІРНІ“ Ч. 32

CARITAS

CARRIERS

УЛЯНА КРАВЧЕНКО

C A R I T A S

ПОЕЗІЇ

Компакт-диск з поетичними творами
Уляни Кравченко в трансляції ОДА Стейнтона

ВИДАВНИЦТВО

„ЗАГАЛЬНОЇ КНИГОЗБІРНІ“ Ч. 32

ОНЕРВАЛНАНСІ

2A I. 54250/32.

COPYRIGHT BY ULANA KRAWCHENKO PEREMYSHL 1935.

НАКЛАДОМ АВТОРКИ ПРИ ДОПОМОЗІ ТОВАРИСТВА
ІНСТИТУТУ ДЛЯ ДІВЧАТ В ПЕРЕМИШЛІ

ТИРАЖ 1500 ПРИМІРНИКІВ

ЛЬВІВ

1935

ДРУКАРНЯ „БІБЛЬОС“ ЛЬВІВ, ВУЛ. ЯПОНСЬКА 7. — ТЕЛ. 214-78.

ІЗ ГЛИБИНИ

NINONI 61

БЛАГОВІЩЕННЯ.

Над сонною іще землею
на провесні лунає дзвін,
щось скрите в тьмі ще перед нею...
Вона ж так жде, так прагне змін!

І як Марії без порока
із неба Ангел вість подав,
з левади щезла тінь глибока,
блиск заграви на світ упав...

І як Марії без порока
із неба Ангел вість приніс,
зашелестіла і осока
і зашумів у сяйві ліс...

Пишається, радіє нива
в красі зелених юних рун,
дрібних комах юрба шумлива
танок зачала в блиску лун...

Метелики звергли кокони,
спивають мід по довгім сні,
цвітуть в осонню анемони
і ті первінчики дрібні...

Вітки знімають осокори,
кріпшає розговір ялин,

в цілій природі дзвонять хори:
— „Гряде, гряде сам Божий Син!“

Сповнилися слова Пророка,
сповнилися слова Сибіль:
Як розійшлася тьма глибока,
так промине неволя, біль...

До світла лине все, що Ева
у темінь трутила, у гріх...
Гряде та ясність опалева
і царство Боже — рай для всіх !

БЛАГОВІЩЕННЯ.

(З приводу ювілею Ефезького Собору).

У Галилеї — на весні
в ожиданні минають дні...
Не рік — не два — століття вже,
як божий люд на Нього жде,
як гнететься у ярмі,
як дожидає змін...

— — — — —
У Галилеї — на весні —
на ярий лан — упав туман...
Знеможений народ —
в одінні із верет —
з великим болем ран,
ридає біля храму стін...
А плач — знімається ген до висот:
— Єгово! Адонай!
Ограблений, зруйнований
наш край...

Поглянь — о, Вічний:
Твій вибраний народ,
як та отара — безголова,
лишився без пророків... воєвод...
Ми віддані чужинцям на поталу —
у жертву Молоху-Ваалу...
О, горе нам!
Найперше Вавилон —
той дикий Схід —

топтав наш цвіт і руйнував Сіон —
святий Єрусалим...
Коли співати нам перемогу Вічного ?!
Ледви від орд найшли ми стрим,
аж це вже Рим

напер на нас...

О, деж Твоє, Єгово, Слово :
О, деж той Спас,
в раю обіцяний для нас?
Що тих обид...

що сліз... що ран... що мук
з Ірода рук...

О, сором нам і стид!
І літо і зима — і осінь і весна —
за віком вік пливе,
а нам — все те саме :
ждемо...

Від нас, о Саваот, лице Ти відвернув.
Бо чи не впали ми
під тягарем своїх провин ?...

Із тисячів
Ізраїля синів
ніхто не бачив списка ні щита...
І як співати нам перемогу Вічного ?!
Нещасний ми народ,
що серед шляху впав,
нас ворог притоптав
неначе червака !...

Пізнати дай нам блуд : незгоду і роздор...
Зішли, о Ельоґім — на зрадників свій грім !..
Зменши дні кар — покути,
собою дай нам бути,
дай нам на волі жити,
дай нашу ціль сповнити.

Поглянь, о, Саваот! А оживе народ,
воскресне — оживе як Єрихону цвіт!..
З утаєних іскор

знов спалахне життя,
звільниться від наруг
народу вічний Дух!...

— — — — —
Так молиться народ. А в храмі Симеон
піддержує, кріпить —
і знову люд із вірою глядить
на свій Сіон,
святий Єрусалим...

— — — — —
Аж ось і віть Давидова
зазеленіла і цвіте...

Живуть і Йоахим і Анна;
від них спасення нам гряде.
В гору серця! Воскликнемо:

— Осанна!

Всесильний Бог небесних сил
поглянув на народ — і Ангел білокрил
звернув свій лет
у Назарет...

— — — — —
У Галилеї на весні
цвітуть лілії білі та стрункі...
Між цвітами ясніє

неначе усміх мрії —
Вона!!

— — — — —
В кімнаті тишина...

А в тишині дзвенить
мелодія одна...
Задивлена у далину, підносить рамена,

росить слізами — плаче над нами
і молиться — Вона,
та Діва з цвіту і лілей — —
Марія !

Чоло її упало на долоні білі...
Несмілі —

любовію надхнені думи —
летять у гору...

— — — — —
В кімнаті тишина глибока,
лиш від Сіону линуть таємничі шуми...
У близку лун

із неба Божий йде Вістун ;
Марії без порока —

в молінь годині —
звіща, що призначив

Егова у своїй святині :
— Маріє ! Радуйся ! О, благодатная !
Ти світ, що трутила в безодню Ева,
до світла двигнеш — висоти...
Прославлена землі і неба королева.
Тобі поклониться вселенна...
Благословенна

Ти в женах...

— — — — —
Стривожилась у пресвятих гадках
Обручниця Іосифа з Давидового Дому —
і — як в годину бурі-грому
захоплена нечайно тута —
склонилася, мовчить...

— — — — —
Розмерехтілась світла животворна струя;
таємним сяєвом тримтить...

При звуках струн рече Вістун:
— Хай щезнє з серця страх-тревога!
З дочок землі одна-єдина
знейша Ти благодать у Бога:
зачнеш і вродиш Сина
і наречеш Ісус Йому імя...
І буде Він Сіону цар,
    Землі святої володар...
Він люд свій звільнить від обид,
на трон Давида зіпре дужий щит!...

— — — — —
В безмежному зворушенні
тремтить Марія
й пита в покорі Ангела:
— Як сповниться та благовість?...

— — — — —
Тоді рече із неба гість:
— Утверджений від віка
незмінний Божий заповіт!
У доброті своїй незмірний,
Бог в замірах своїх все вірний...
Сьогодні Дух Святий зійде,
Маріє, і осінить Тебе...
І вродиться святе спасення світа!

— — — — —
Хай станеться по Твому слову,
служебниці покірній...

— — — — —
І Слово Тілом стало...
між нами пробувало
й жертвенним ділом
    з гріху звільнило світ....

Простір проходить животворна струя:
звенить на струнах гуслі:

Алилуя!

І розцвітає цвіт...

Лілеї обнялися щиро

і розливають паході як миро...

О, сестрички! Сьогодні ми щасливі,
вклонитись можемо Пречистій Діві...
Співаймо псальму про весняні чарі...
Проснувся легіт... щезли з неба хмари...
Без крижаних заков сріблисті води...
Сповнилися слова пророка,
на все пропала темнота глибока...
І все, що Ева
у темінь трутила, у гріх,
znімається до світла меж...
Гряде та ясність опалева
і царство Боже — рай для всіх...

— Співають псальму запашні лілеї...

Співає і Марія:

— Величить Господа душа моя
і зрадувався дух мій в Бозі,
благословенною від нині
назвутъ мене всі роди...

— І наш народ на Україні,
де ясні зорі... де ті тихі води,
із давен давна, з княжих ще часів —
Марію Богородицю
як Matір величав.

І ми сьогодні
У тисячп'ятсотліття

Ефезького Собору
зложім благання — квіття —
до стіп Марії!

Нехай Вона — Пречиста Мати —
дасть нам побачити
у блисках соняшних сей світ...

Нехай Вона — Панагія свята —
держить над нами свій Покров!

РІЗДВО.

Надії Свято... Біла казка
та ніч свята... та ніч Різдва!..
Сіє зірка золота...
„Новая Радість!“

Знов і знов
в душі і віра і любов —
в душі до всіх — до всього ласка...

На липовий поріг стаю
і піснею її витаю,
ту нашу зірку золоту:
— Благословенна будь нам зоре!
ти нам несеш цілющий лік
на смуток наш... на наше горе...
Благословенна будь!
Ти нам показуєш ту путь,

де наша ціль — мета...
Ти нас хоч раз, хоч раз у рік
єднаєш, зіронько, в одно!

I знов беру Просфору в руки...
I побажання у душі
Тим, що із нашої Сімї:
— Хай сумніву минуть вас муки!
Одна нам Зірка Золота!
Жадоба Волі в нас одна!
Безсилий ворог проти злуки!
Поєднані — поборем зло!

Пливуть пісень різдвяних звуки,
неначе з золотої ліри...

Як України ввесь простір
залитий блиском ясних зір
один цілющий ритм коляд...
З душі щезає тінь зневіри
і земний ад

зміняється у рай...

Ми бачимо наш вільний край...

Хоч раз у рік... хоч раз у рік,
як родиться Бог чоловік,
ми сильні вірою — як діти;
для нас цвітуть містичні цвіти...
— Ми всі одно — із нами всі,
із нами і Вони...

Всі з нами — Дорогі та Милі
і Ті, що шляхом жертв ішли...

Ті, що спочили у могилі...

Вони тут — з нами Всі.

Єднає нас таємний чар...

У серці іскорки розтліли

у ватру... у пожар
і сильні ми; щоб стати чином...

Благословенна будь нам зоре,
із новонародженим Божим Сином!...

* * *

Земля в обнові чаром повита,
земля одіта у білий шовк,
у сяивах — перлах... у самоцвітах
вінком увінчана з інею-срібла,
зорі таємної жде вона!

Утихла буря понад лугами...
І в очіданні ввесь світ замовк...
Бліск заливає низ і вершини...
з доріг преясних йде подих Волі,
надхнінням Дужого кріпшає Дух!...
Розвеселилась уся Вселенна:
в її основи входить любов!
З землі в блакити йде путь вогненна...
Летять Ангели, пісні лунають
і чар коляд

віщує світові відмінний лад...

Відвічне слово тілом стало:
в. Різдвяний Вечір — в ніч повну дива —
Марія Діва — Дитя повила...

Витай між нами, Дитятко Боже!
Поглянь, а сонце тьму переможе,
криги розстануть і ярі громи
зірвуть — розібуть ланци неволі...
В ясній хвилині чудес великих
візьми у руки серця втомлені,
серця, що наче голуб жертвенний
в німій розпуці та в тузі гинуть...

Нехай цей дотик рук божественних
огріє, скріпить і дасть нам віри;
а зацвітуть нам тут же на полі
снігом покритім цвітоньки-рожі!
Поглянь, скріпи нас, Дитятко Боже,
озолоти нас промінням Волі,
а залунає клекіт орлиний...

НАД ЙОРДАНОМ !

В пустині рамах

святий Йордан...

Верхи Юдеї — в райдужних гамах...

Над берегом лунає голос неначе дзвін.

Це Він —

Пророк Йоан —

народ свій до покути зве:

— Збудися, сонний люде!

Збудися, на жертву — труди!

Покайтесь ви, фарисеї —

о, ви! — свідомі ви мети?!

Вам горе буде!

Творіть із народом одно!

— — — — — — — — —
І затривожилася юрба :

— О, хто ти, хто?!

— Предтеча Того, що гряде...

Нехай принизиться гора...

Нехай заповниться провалля...

Крива ж дорога знов хай буде права!

Тоді Месію вам зішле Єгова!

— — — — — — — — —
І прийде Слава!

— — — — — — — — —
І кається юрба... і жде... готова...

— — — — — — — — —
Тоді...

Розпрозорилася понура темінь...

По чорній ночі лице Йордану
ясніти стало,
води холодної мутнії струї
в безодню моря йдуть...
З джерел Гермону нові все хвилі
пливуть... пливуть...

Щезає тінь...
У золоті... у сяйві неба
ясніє путь
і золото паде на рінь...

Тоді... в цей день
від барв і пахощів і від пісень
яснів ввесь світ...

І олесандрів рожевий цвіт
на побережжі вкрив гострий кремінь...
Зашелестіло галуззя лоз...

На кришталевій Йордану тоні
у сніжно-тканім білім хитоні —
явивсь народові — Христос!

— — — — — — — — —

Могутній гомін вється довкола:
— Живим Ти словом і світом Ти!
Огнем на чин — нас охрести!

— — — — — — — — —

Святий Йордане, о — наш Йордане,
живих нам струй з джерел добудь!
Змий наші рани
і очисти нас з усіх провин
і покріпи нас на дальшу путь...
О водо, водо, із джерела,
Ти освяти нас на жертву чин!
Дай пити нам життя!..

ОСЯЙНА ГОДИНА.

Широке довкілля
хвилює від цвітів і зілля;
усе, що розквітло
в поклоні головку склонило,
схилило — звістило:
— щезають скрізь тіни,
наближається світло !

Народу багато :
евреї, єллини,
приходять у місто на свято
і — з ними...
О, дочки сіонські, страху ви не майте;
Єгові ви славу співайте :
се цар ваш між ними іде...
Прочани — і з міста глота
на східні глядять ворота,
квітчастії стелять килими,
розстелюють шати, щоб гідно стрічати
Його, що гряде !
Хвилина свята, довгождана :
— Осанна !
І діти рвуть віти і цвіти шовкові
і мечуть під ноги
на знак перемоги ;
вітають в екстазі Христа !

А в далі

шепочутъ облуднї жалі
в гуртку фарисеї із поглядом злим:
— Ось люд ввесь і світ ввесь — усе йде
[за Ним!]

Чи зможемо дати народові стрим?

— А син чоловічий — в тріумфу хвилині
вже смерти виловлює кроки...

Та миттю свій ляк поборов:

— Хай буде, як пишуть пророки:
на світ я для жертви прийшов...

І сміло звершити йде діло.

Люд правдою в слові — кріпить і навчає:

— Не довго між вами те світло,
та слава!

Тож вірте, щоб світла синами ви стали,
Захопить вас пітьма лукава, —

пропали...

Хлопята... Дівчата...

І цвіти і зілля...

Усе, що весною розквітло,
осанна співає...

Тріумфу година — осяйна, прозора
се цвітна неділя...

GETHSEMANE.

Оливний гай у безгомінні...
Стривожений вітрець віт юних не колише,
не торкає корон...
Сумує світ ростин
і не журчить Кедрон,
лиш тихо кануть з неба перлини роси.

— В годині чорної грози
у самоті страждає Божий Син.

— Спите? Не спіть!
Чувайте та моліться враз зі мною,
душа моя сумна до смерти,
а ви спите!! Не можете чувати?!
Який ваш сон глибокий...
Сеж наближається мій час
і сповниться, що віщували вам пророки...
Я передав вам правди слово;
даю останнє... сам себе у жертву
за всіх, щоб всі були одно,
як я і мій Отець, як світла джерело
одно!

— В годині боротьби тяжкої
який — між сплячими — я одинокий...
У самоті довершую діло!
Спите? Не спіть! Чувайте враз!

Душею я обняв вас міліони,
обняв усіх...

Ви всі в душі моїй —
в моїй душі усі, — а я в чий? —
Що знаєте ви про мою любов,
що знаєте про біль душі моєї?
У боротьбі тяжкій — який я одинокий...

— — — — — — — — —
Нехай минеться чаша... Отче!

— — — — — — — — —
У сутінки дерев оливних
приповзує кровавий смолоскипів блиск,
і заграва росте... се наближається юрба...

— — — — — — — — —
Хай буде так, як Ти бажаєш, Отче!

— — — — — — — — —
Оцеж година їх...
Власть темноти і зради і облуди...

— — — — — — — — —
Важка душі кінчиться боротьба,
і віра леготом холодить біль тривоги...

— — — — — — — — —
Хай буде так...
По пеклі мук... зневазі хресної дороги
день Воскресення прийде
і тихий рай для всіх...

— — — — — — — — —
І вийшов Божий Син
із усміхом побідника напроти Юди...

— — — — — — — — —
Оливний гай від лопоту дрижить...
Гущавину квіток понищила юрба...
Квітки у болю всі завмерли
і з неба кануть тихо роси — перли...

ГОЛГОФТА.

Вже день... вже два
ведеться явно боротьба
добра зі злом
та світла з тьмою...
Ворожих сил Синедріон
про смерть Учителя рішає.
А верховіттям пальм розбуджених весною
пливе про Страсти спів-псалом...

І юдина мара...
Прихильників трусливий гурт
і учнів розтіч... Плач Петра...
Слуг фарисеїв тисячна юрба
І сміх... і глум...
Руїнна чернь голодна крові:
— Ісуса нам!
— Распни — распни! — гукає.
Той, що бажав рабів звільнити з тьми
[неволі,

що світу дав закон
любови,
що рідний звеличив Сіон,
засуджений на хрест — на скон...

Голгофта, місце страт
і чаші горечі самеє дно —
і Ад...

Шаліє зло,
ликують темні власти...

— — — — — — — —
Великий тиждень — тиждень страсти...

— — — — — — — —
З Голгофти, місця страт
гурт фарисеїв
вертає рад.

Ликують вороги —
три дні і ночі три...
У гробі припечатана невбога
любов Господня !

— — — — — — — —
І земний гльоб обсотує
тривога —
дрижить і преісподня...
Нечайно Світла сніп
знімається у гору понад гріб —
Лунає радісне :
— Воскрес !

НА СВІТАННІ.

Поблідла ніч остання
і досвіта —
у молодій діброві
дзвіночки задзвонили ліліові —
заграло джерело!...
Загомоніли дзвони всіх церков!
Загомонів великий дзвін скликун!
І низини і гори
збудив на день обнов —
і щезла темнота і зло...
Вже неба склін палає в сяйві лун...
Зазолотився шлях...
Окрилене створіння —
вітає Сонце-воскресення!...
І землю сіру криє цвітом яр!
Загомоніли дзвони всіх церков!
Ті дзвони, що німіли
у довгих страсних днях.
А дзвонів зов
скріпляє віру:
— Минеться скрута й рідний люд
візьме прapor в свої долоні
і заживе...
Життя засяє райською красою
і залунає перемоги спів!
Вже понад села — понад рунь загонів —
пліве — лунає радість в пісні дзвонів —

і вість несе:
— Встав Божий Син!
Хоч три дні був у гробі...
Воскрес побідно через жертву — чин!
Устануть і останні...
Пірвуть саван на собі...
Пливе — кріпшає животворна струя:
— Алилуя!

— — — — — — — —

У світлі Храм — Собор!...
Лунає дзвонів хор:
Се дзвони, що німіли —
у довгих страсних днях...
Се дзвони сили... Дзвони Воскресення!
Зазолотився перед нами шлях...
В гору серця!
Співаймо на світанні!...

ВОСКРЕСЕННЯ.

В сей день, в сей третій день
і голубінь небес,
і яра зелень трав,
і біла віточка вишень —
все каже нам:

Воскрес! Воскрес!

В сей день, в сей третій день
і правда і любов
перемогли брехню і люту злобу
і встав

Ісус Христос

у славі

з гробу!

У храмі з блисків і блакиту
знімається віток зелена хоругов!
На стебелинах

заблисlo срібло рос
і квіти білі, як алмаз
схилились перед Божим Сином
і гомонять: Воскрес Христос!

— — — — — — — — — — — —

Принижені, нещасні,

радіймо враз!

Хай щезне туга...

Берім сьогодні шати ясні
і крашанки червоні
у долоні,

і стрічаймо друга,
вітаймо брата:

Воскресла Правда на хресті розпята...

Хоч бачимо свій шлях

у тернах,

але ми знаємо, по днях

страждань Голгофти —

йде Воскресення День!

Ми сміло ставимо життю чоло —

для нас у срібні дзвони

дзвонить джерело.

Для нас лунає великодній дзвін:

— Христос воскрес!

*   *

А сонце — як владика
у ризах золотих:
і радість превелика
в душі пригноблених, малих...
Скінчилось покаяння
і дні гріховної темниці...
Скінчився і говіння час...
Гудуть воскресні дзвони на дзвіниці...
Ті дзвони кличуть нас...
Берімо, сестроньки, в долоні
і писанки і крашанки червоні,
радіймо враз...
Погляньте, сестроньки,
біліє цвітом гілка
і хороводом ходить:
„Жучок“ та „Воротар...“
Мигтить гагілка...
Відкиньмо, сестроньки,
як камінь із душі тягар,
важку пригнобу,
Вітаймо брата:
— Христос Воскрес!
Отворений нам храм небес...
Скінчились покаяння дні...
Христос живот нам дарував,
не біймось ворожих лав...
Співаймо: Алилуя!

ІЗ ГЛІБИНИ.

Через Твоє із мертвих Воскресення
дай нам, о Христе,
воскресення духа!

Хай серце наше буде чисте,

Душа хай буде біла...

Дай воскресення діла
і воскресення духа!

Дай нам, о Христе, любов добра для чистої красоти-величності його...

Дай силу визволення із покус...

Дай силу без тривоги шукати стежок на шпилі світлянії, силу йти до правди... і здобути її.

Дай загартовання в полуміні, відновлення в чергах проб, очищення духа вогнях жертв...

Дай воскресення Духа!

І через жертву нашого „я“ для добра свого роду...

І через покорення злих наклонів-навичок...

І через покорення гордости самолюбства...

І через відірвання думок від тेरпінь, утрат і невгод наших...

І через терпеливість, достоїнство у днях переслідування ворогами...

| через спокій у хвилинах небезпеки...
| через життя в жертві для святої цілі...
| через смерть в обороні Правди... Волі...
Дай нам, о Христе, прискори нам ясний
день перемоги.

Хай із жертви-посвяти викується майбут-
ність наша... царство Правди і Волі...

Хай забудеться горе, що його приносить
життєва буря.

Хай настане життя по правді... ясне
життя душ, розбудження з тривожного сну...

Хай розбуджені душі увійдуть на ясний
шлях, що веде на шпилі сонішного життя...

Хай зрозуміють заповідь Твою — запо-
відь: Любові!

ПЯТДЕСЯТНИЦЯ.

За щастя маревом в погоні
— у темноті, в гущавинах —
кривавимо долоні...

Грязький наш шлях
веде у низ на дно
яруг...

Явися нам як Творчий Дух!
Шукаючим доріг —
дай Світла!

І — як тоді —
у пятдесятниці неділю —
надхни і розбуди
думки достойні нас.

Дай в радощах-весіллю
сповняти діло явно-сміло...
збуди в серцях любови джерело,
узбрій у дарів сім...

Хай кріость і знання —
і віра і любов —
не покидають нас...

Хай невтишний істини забаг
спрямує нас на правий шлях...
Прости! Прости
спротивлення
відвічній правді нашій...

І безнадійність нашу нам прости!
Зійди — і запали в душі вогні,

жарке клеймо!

Зєдинений з Отцем і Сином
і Безначальний Творчий Дух
зєднай і нас
розділених в одно, —
а творческими —
обернемо ми давнє зло
в добро!

Минуться слози...

I залунає верхами у вихрах —
шумлива пісня чину...

НА СПАСА.

Сади буйні нам зеленіють,
в росі умитий лист тримтить...
І яблука червоні спіють
і зріють груші золоті...
І кожна гілочка дрібна
багацтвом так і ловить очі
і подає солодкий плід...
Куди не глянь, — на Україні
достаток плодів і краса...
Багато овочів, багато...
О, як широкий, божий світ
країни кращої нема, —
нема на світі торжества —
як Спаса — українське свято...
Багато овочів, багато...
— — — — —

Устану в ранці до зорі...
— Земля ще в сірих серпанках —
і перші яблука червоні
і перші груші золоті,
солодкі плоди в кіш зберу...
Васильками і рутою
барвистим цвітом приберу;
і приберу, і заквітчаю,
і по прадідньому звичаю
у храм ті плоди занесу...
А серце повнеє надії,

а віри повная душа...
О, раю, мій — о, ти, мій краю!
Багато овочів — багато...

— — — — —

Земля у соняшнім промінню...
і кличе дзвін, великий дзвін...
Почерез лан з усіх сторін
іде народ: юрба прочан
в святочному лудінню...
Відчинений вже храм...
Воскові свічі знай горять
і слова святі пливуть,
і пахне тиміям...
Кадильний сизий дим угору пнеться
і клониться душа
і молиться народ!
— О, Спасе наш, поглянь з Висот:
Ми величаємо преславнеε
Преображеніє Твоє!
Зішли нам Світ і Істину Твою...
Преобразивсь Ти на горі Тaborі —
преобрази і наше горе:
не дай пропасти нам...
Благослови ті земні плоди,
скріпи трудящі руки,
в серця вложи живої сили...
О, Спасе наш — спаси!
О, Боже наш — помилуй!

ANNO SANTO.

В ранновесняне Свято Свят,
в се милостиве „anno santo“ —
співає українська молодь
з глибин душі дзвінке осанна:

— Осанна — слава Христу — Цареві!
Осанна найсвятішій Владі влад!

— — — — —
У Христі — Господь.
Найвища Духа вершина!
Всеобіймаюча, всетворча,
Єдиносуща і спасенна сила,
небесний Маєстат!

— — — — —
Сердець ударом кутий срібний дзвін
співає-дзвонить Христу-Цареві:
— Хвала! Поклін!

А добру вість передає день дневі:
— Достойно і праведно єсть
покланятися і Сину,
співати херувимську пісню:
Свят! Свят! Свят!

— — — — —
А серцем викутий могутній дзвін
співає-дзвонить Христу-Цареві:
— Хвала! Поклін!

Христос — се Слово вічного життя...
Христос — се Правда і Любов!

А хоч скінчились би всі віщування,
а хоч замовкли би всі мови, —
Його любови
кінця нема...

Голгофта — місце страт —
залита багром крові
і хрест —
довічний проти зла протест —
се знак-символ для нас
на всякий час...

Шлях саможертув — шлях до перемог...
В любові — діти ми Господні
і в небо перетворимо
проклін безодні...

В любові з нами Бог —
як найсвятіша Влада влад...
Без силі наступи ворожих лав...
Не поглотить нас сам червоний ад...
Серця у гору!

У гору пісня !

Є з нами Той,
що смертю смерть поправ !

Христа завітніх слів скрижалі
закон — майно віків і поколінь...
Скрижалі сяйвом світять нам із далі,
а мудрість цього світу — тільки тінь...

Слова Христа високі та святі,
ясніші зір —
заповнюють простір,
музикою дзвенять у всій вселенній...
Слова великі, творчі і спасені

ті — восьмикратно сказані Христом:
— „Блаженні“...

— — — — — — — —
— Хто відрікається у світі всього,
той в божім царстві все на вік дістане;
в любові світ цілий для нього...

— — — — — — — —
В моїй любові пробудете усі,
у радості великій, совершенній...

— — — — — — — —
— Нема любови понад ту, як хто
за свого друга та положить душу...

— — — — — — — —
— Любіть — любіть... а все проститься
[вам...

— — — — — — — —
Слова великі, творчі і святі,
дзвенять... ведуть нас там —
до неба брам...

Христос учиць нас нести хрест недолі,
на гору Голгофту. —

Христос — це вічна сила,
що скріпляє крила,

до творчого — нового лету...

Христос — рішив свідомо власну долю,
приняв сам чашу смутку й болю,
наповнену у щерть...

В грізнім двобою, в боротьбі із тьмою
Христос сам жертвував собою,
щоб покорити смерть...

— — — — — — — —
І перед нами — молодим народом —
великострадницький відкритий шлях,

увесь в тернах... в тернах...
І на терезах важить зла судьба,
чи бути — чи не бути нам...
Та ми — як воїни Христові,
як лицарі святого Граля —
ми — радісно на вершини підем,
щоб Царство Боже силою добути, —
а Той, що протерпів за людськість
[стради,
не дасть і нам у темноті пропасти,
не дасть, щоб нам вогонь життя погас;
Він — не покине нас...

— — — — —
В ранновесняне Свято Свят,
у рік сей милостивий,
скрижалі Битія розгорнені
неначе нáново
і смерти зірваний саван...
Біліс цвіттям сад
і зеленіють ниви...

хвилює ярий лан...

У проміні,
що доторкає наших рук,
ми чуємо привіт...
Цей промінь теплий,
ясний з неба гість,
приносить радісну нам вість,
могутній зов:

— Воскресла Правда на хресті розпята...
Христос і владу смерти поборов...
А вістка з роду в рід іде,
вже дев'ятнадцять сот Господніх літ
луною будить заскорузлий світ...
О, добрий брате,

глянь :
на гробі зілля...
Могил дернина зеленіс,
вкриває гниль і труш...

— — — — — — — —
До серця проміні вгорнім...

Вгорнімо проміні до душ
на день воскресний та на день весілля...
Серця у гору !

Весь світ — се Божий дім !
А сяйвом сяє світові —
Христос !

По днях терпінь і гроз
Христос воскрес — і владу смерти
[поборов...

— — — — — — — —
І крізь усі простори і віки
звенить — лунає зов :
— Ходіть за мною !

— — — — — — — —
І ми — ми молоді і радісні
йдемо за Ним —
Учителем благим...

— — — — — — — —
Хто зможе світлу дати стрим ?
Окрилене створіння
до животворного летить проміння
і руки злі не звяжуть крил...
І не придавить камінь
життя обновлених, стихійних сил...
Живого духа вже не скриє гріб
в гору злітає дух — до світла стін...

— — — — — — — —
І дзвонить срібний дзвін :

— Великій тайні... життю воскреслому
Хвала! Поклін!

— — — — —
В ранновесняне Свято Свят
до найсвятіших Твоїх рук,
Ісусе Христе,
принос складаєм:

Прийми цей дар —
серце чисте...

На труд — на бій
як Володар —
як Влада влад!

Світ жде на нас:
благослови...

на будівничих молодих,
на геніїв добра...

Ти ободри
і освяти, огнем огрій!

Дай в обороні Правди стати нам —
як воїнам Твоїм.

У жертву Правді
допоможи віддати все,
хоч би й життя...

— — — — —
Твоя любов —
всежеретви чин —

Твій зов —
нас на вершини хай веде —
з тісних вузин,

із темних ям,
аж там — до ясних брам —
на Монсальват — у світла храм...

— — — — —
Скріпи, допоможи,

навчи, зєднай!

Ти, що зійшов

із царства зір,

Ти, що сказав нам

про вічний рай,

любою нас усіх зєднай!

— — — — — У єдності шукає дух

сил до будови.

А Ти, о Христе,

життя єдиний Будівник!

А наша ціль-мета:

у світ добро ввести — як власть...

Благослови, а ми

вознесемо свій храм, свій дім.

Дай тільки віри тої,

що не хитається,

а з місця піднесеться,

уступиться великий Гарізім...

— — — — — З любови до Добра,

із вільної душі,

Ісусе Христе,

складаєм серце чисте.

Скріпи нас, ободри —

до боротьби...

— — — — — А в боротьбі

дай зберегти нам

чистість херувимів...

Ти нас веди

почерез згарища життя

любою одержимих

на вершини осяйно білі...

Поглянь

на серця дань;
скріпи,
нехай не гасне яра грань —
завзяття молоде!

Хай України юнаки
і воїни Христові,
до оборони Правди
будуть все готові...

І голуби й лелії
хай будуть з нами.
Але ж і жар у серці розпали,
дай нам і гнів святий
на злобу зла.

Скріпи і ободри,
щоб в обороні, в захисті Добра
ми стали львами...

Наш час — пора великих проб:
з безодні людських душ вилазить зло
і намагається ввесь земний гльоб
покрити тьмою...

Не дай упасти нам у бою...
Любов Добра — се наша міць,
а хрест, що в вічність рамена простяг,
наш стяг!

Перед хрестом уступить світла враг...

Ти світ сей відкупив святою кровю,
ми не дамо його на власність

їм — Правди ворогам...
Ми світ повернемо у ясність.
Будь тільки з нами! Дай сили нам!
Скріпи і ободри!
Нехай освячує нас Граль,
як лицарів середновічча,
щоб рвали ми спокуси сіть —
як Парсіваль...

— — — — —
Ісує Христе,
благослови нас воїнів Твоїх,
будь з нами!

— — — — —
Кудись — — із Космосу вершин,
із віддалі ясної
з благословенням враз,
на боротьбу святу, на жертву — чин
пливуть-спливають слова Христові
цілющі ті слова святі:
Якщо ви зєднаєтесь усі

— — — — —
в любові,
якщо ви не покинете мене,
я не лишу вас без опіки:
всі дні
я буду з вами...

— — — — —
В ранновесняне Свято Свят
сердеч ударом кутий дзвін
співає-дзвонить:
Христу-Цареві найсвятішій
Владі влад —
поклін,
хвала — на віки!..

„ANNO SANTO“.

Душа, задивлена у глиб символу,
добачує — знаходить правду вічну:
— Терпіння святість —
і перемогу
самої смерти
любою — сонцем!

Душа співати прагне псальму Богу...
В багацтві слів душа глядить перлин...
Невдале слово і невдалий рим,
щоб величити світла перемогу...

Душа співати прагне псальму Богу,
та змісту не віллю у форму вбогу...
Невдале слово і невдалий рим...
Душа з захопленням німим,
заслухана у зов:

— Ходи за мною
у царство зір...

Є крім буденщини і другий світ...
Є царство духа, є душі простір...
Крім послуху рабів — є волі чин...
В прохожості своїй, людино,
на цій землі ти тільки пілігрим...
І все тут тільки суєта суєт...

Душа ціла, заслухана у зов,

лишає сірі будні, йде за Ним —

Учителем благим.

Він — хліб життя!

Він зміст буття,

Він — се любов, свята любов.

— — — — —
В прохожості своїй слаба людина
тут на землі — я тільки пілігрим,
а Він веде мене у інший світ,
у царство зір, душі простір,
від суети сует,

від всіх турбот туземних...

Душа за ним — у гору направля свій лет;
в просторах там дзвенить акорд музичний:
— Він — Бог Предвічний!

Його слова живі все і спасенні —
життя ядро — і сила у Вселенній...

* * *

Тихо! В Найсвятішій Тайні
сам Христос говорить нам:
— Залиши журби звичайні,
тихо йди — все вище... там...
За Спасителем тужи,
вір йому — і вище йди;
вір Спасителеві, вір:
направляй свій хід до зір...

Там загубиш серця тугу,
там забудеш біль, наругу;
тут в нещасті світ твій гасне,
там забудеш горе власне...

Тихо, не кричи з розпуки! —
Тихо крий свій біль і сльози;
труд сповняй і без принуки,
на зважай на всі погрози...

Тихо; це свята дорога!
Полюби людей і Бога
та сповняй все Божу волю...
Другим облекшиш їх долю...

З трудів всіх, із чесноти
тихо овочі збери...

Чаша виповниться вщерть
та спокій тобі дасть смерть...

Тихо йди в огнях страждання,
тихо в небо шли благання. —
Після втоми, по знесиллі
тихо ляжеш у могилі...

Дух знімесь до неба брам:
там, де ті Верхи осяйні,
щастя жде тебе, аж там...

Так Христос говорить в Тайні...
Сам Христос говорить нам:
— Щастя справжнє там... аж там...

ЧЕМУ ОСТАЛОСЬ
БЫТЬ НАДО
ЧТО ЖЕ БЫТЬ БЫЛО

ЧЕМУ ОСТАЛОСЬ БЫТЬ НАДО
ЧТО ЖЕ БЫТЬ БЫЛО

AVE MARIA

ALBURNUS

„СЕ МАТИ ТВОЯ...“

Св. Йоан XIX. 21
(33 — 1933 р.)

Звершилося...

Терпіння чаша випита до дна...
Te, що пророкував закон,
сповнилося —

i Він умер...
Він — Син Її — i Пан i Бог —
за близніх, за братів своїх життя віддав,
за все людство Він хрестну смерть приняв...

I бачила Марія Сина добровільні муки;
на скрані бачила вінок терновий
i чула сім останніх слів,
що в серці матері були як сім мечів...
Прибитий до хреста з верхів Голгофи
ще кликав Він: „Жажду...“
A чернь проклоном грала...
Злочинними руками жеребом метала:
— на білий лакома хитон...

I бачила: схилилась голова
i Він умер —
Він, Син Її — i Пан — i Бог!...

Страждання величчю
стравожились жорстокі вороги ;

замовкли крики, сміх — і глум,
затих безбожний шум...

— — — — —

В годину ту важкої муки,
як умирав Господь — людина,
сафіри небосклону зблідли
і сумерки лягли на яр Йордану.
Померк Сіон...

Здригнулася земля —
і кедр упав з верхів Ливану...
Чорнезні хмари вкрили світ
і блискавки посипались із них...

— — — — —

Із ран Христових ще спливала кров,
як тисячна юрба із острахом німим
вертала знов в Єрусалим...
З юрбою дикою ішли і друзі
і учнів гурт ішов — журбі і в тузі...
Скінчилася кривава драма...

— — — — —

Довкола ніч — і тишина таємна;
і тільки ще у безвістях завив шакаль:
Здригнулася земля, з гірських узбіч
каскадами спливав Кедрон
у темну даль

— — — — —

Об грань каміння сперта постать Дольорози...
До краю змучена — без сил. —
А в серці біль і жаль...

Сама...

I тільки гріб... холодний гріб...
I пальми ті, що розсипають роси-сьози...

— — — — —

Чорнезна плахта хмар
покрила світ шатром...
— Хіба се я стояла під хрестом?
Хіба се Він ось тут лежить?
Цить, серце, цить!
Зір не шукай і не лічи;
немає більше зір...
Для тебе миготять крізь темінь ночі
ті три хрести...
Чого ж іще твої шукають очі?

Сама осталась я... Остався біль,
що каменем упав на груди...
І в серці сім мечів...
Сама? А деж ті люди, що для них умер
мій Син — мій Пан — мій Бог?!

Всечорна ніч довкола нині...
Якаж ясна та ніч була
тоді — у Вифлеємі...
Усіх зоря в вертеп вела,
царі і пастухи складали дар
моїй дитині...
Мій син був володар...

До чину рвався юнаком.
За Ним почерез Галилею
прибічників ходила лава...
Недавно так, ще в цю неділю
народ співав иому:
— Осанна! Слава!
Хто ж, як не Він, проголосив братерства право?
Хто дав новий завіт — закон любови?

А всі стежки Його життя
вели на шлях Голгофи...
І відійшов назад з краю брехні і зради —
у царство тихих звізд...
Мені ж — страдальній матері своїй —
віддав в опіку всіх.
За всіх умер... молитися казав —
за ворогів...

І хоч мечів у серці сім —
я буду Матірю усім —
бо так хотів мій Син, мій Пан, мій Бог!

На небі стали продиратись хмари,
над обрієм замиготіли зорі
і місяць осріблив вершок Голгофи...
І бачила у візії своїй Марія,
як тисячліття вихром пролітають,
йде поколінь нестримний хоровід...
Мандрівники із радісним третмінням
звертають очі зі словами: Мати!
Допоможи з душі окови зняти, —
у полум'я любові розпали...

Будь захистом!

Душею чула голос світу всього:
— „Благословенний плід життя Твоого...“
І щез безкрайній біль з лиця Марії,
роздав неначе лід в промінні сонця...

І загуло в космічнім морю,
і задзвенів незримий хор:
— Воскрес!!!

І чула відгомін з низів землі,
з тернистого шляху... із України:

— Воскрес,
бо кожна істина у світі воскресає...

І Ти воскреснеш, наша Батьківщино!
Тепер Твоя Голгофта, —
розпята Ти!

Із ран спливає кров... кати ликують
а зрадники метають жереб — о хитон...
А Юди скрань гріш соромом палить...
О, не лякайся!

За Юди чорний чин жде Юду чорна плата...
Нащадкам Каїна один конець...

А ми — ми віримо:

— Страдальна Мати все нам Матірю була,
Вона держить над нами свій Покров...
Складаємо все жертву чисту —
і ясна поломінь угору йде...
Ми пляму міжусобиць кровю змили...
Рабство та самолюбство викинем з душі...
і — як Страдальна Мати — Істині своїй
дітей своїх дамо у жертву...

Ідвигнеться з руїн Єрусалим!...

ПАНАГІЯ СВЯТА.

Ограблений, пустий
    наш рідний чорнозем —
без проводу — поради
    в безвісти ідем...
Знеможені, голодні
    зупинились ми
над берегом безодні...
    А ніч така глибока,
        а ніч така грізна...
Хто ж збереже нас від заглади ?
Хто через прірви проведе
    на правий шлях ?
Прочани,
    почнімо свій псалом !
Вона погляне,
    наділить нас добром
і від загибелі спасе,
Вона — Марія без порока —
прославлена в віках !...
— — — — — — — — —
В бувальщині —
    Панагія свята —
        у зоряній короні —
все предкам нашим з поміччю ішла,
все подавала їм — в негоді
    свої зоружені долоні —
як ніовітна Юдита !
— — — — — — — — —

Володарі:

Володимир Великий
і князь наш Мономах
під захистом Святої Діви
край боронили від ватаг:
і гинули половці,
щезали орди печенігів диких...

— — — — —
В хідьбі подій

лицарство наше — козаки —
із піснею: „Під Твою милість...“
у бій ішли
і боронили христіян —
від турків... від татар...

— — — — —
Прочани:

Вложім у наш псалом
душі своєї жар! —
Нехай палає наша пісня
як цілопальна жертва. —
Вона — Марія без порока —
на втомлених прочан поглянє
і силою надхнє нас до розправи
з нащадками татар...
І покінчиться ніч глибока...
Скінчиться час і проб і кар...
Настануть дні
і величі і слави...

Із землі
Божої
Бога твоєї
Святої
Святої
Святої
Святої
Святої
Святої
Святої

Поглянь!

Ранковим сонцем
на небі нашім
завидній,
а щезне лютъ ворожа,
утихне буревій...

До Твоїх стіп —

о, Мати Божа,
складав веселий люд
пшениці сніп
і волошок і маків жмут...
А нині...

там — на Україні —
знесилена земля... пустар —
а люди — тільки тіні...
а люди — тільки постаті примар...
А нині — там — не має меж скорбота...
А нині там велика і одна труна
одна скривавлена Голгофта.

А нині... нині там —

ох, там —
зруйновані святині —
зачинений молитви храм...
По радощах... по величі... по слові...
осталися одні кайдани ржаві...

Яких провин не змили ми слізми?
Чи ж і життя самого Батьківщині
не жертвували ми з любовю?
Чи мало ще поклало в нас буйних голов?
Чи не спливає кров у кров?
О, за який непрощений нам гріх
карає нас Спаситель світу?

Проси за нами:
Нехай пролиту прийме кров Твій Син,
нехай благословить на новий чин.
О, Мати!

Люд ворог голодом знеміг...
Не відкидай благань!
Учуй народу зов
і через Сина смерть і страсти...
спаси від пекла власти...
Поглянь
і животворним промінем надій
Ти душі нам ограй —
скріпи хотіння раз перемогти
червоний ад...

О, Мати Божа!
Тільки Сонцем
на нашім небі
завидній,
а щезне лютъ ворожа —
заруниться пустар
і зацвіте ще сад —
у празник Воскресення...

*   *

Понад туземні радоші і жалі,
понад увесь життя хаос
знімається душі крилатий спів
до осяйних верхів —
ген під блакитню неба твердь...

— — — — —

О, Мати Вічного!

В сердець скрижалі
вписали ми Твоє ім'я!

Прийми принос:
візьми серця на власність
і від спокус, що нас ведуть у смерть,
веди у ясність...

О, дай, щоб не тривали ми в грісі —
дай, щоб не знали ми, що зло!

І гідністю і правістю —

думки — серця нам наповни
Благослови
у силі кріпкости

рости...

Дай, щоб у згоді
злилися ми в одно...

О, дай, щоб ми в ділах
все славили й себе й свій люд
в Христі!

Проси, нехай Твій Син
благословить на труд,
на жертву — чин...

— — — — —
О, Мати!
Чого ми просимо,
ізволь нам дати...

*   *

А душі —

жаліються Тобі:

— Нас лютє зло вело на манівці...

З життя городів... з нив

ми рвали цвіт гріхів...

Манила нас жагуча червінь рож...

— А душі —

о, Мати Божа,

жаліються Тобі:

— Зранили нас близкучих рож кільці...

Кровава та липка роса не стерта

[ще з долонь,

а пристрасти вогонь

нам крила обпалив,

а пристрасти вогонь ще не погас...

— І розкоші і втіх допили ми пугар...

Життя город змінився у пустар...

— А душі —

жаліються Тобі:

— Зло — завело нас ген на манівці...

З близкучих рож остали нам кільці...

Ранить нас терня спліт,

і світ

не має більш принад...

Від зрад...

і від оман —
втікаємо за земні межі...

— — — — — — — —

А душі —

жаліються Тобі
на голод... спрагу... на пожежі...
на горе — біль землі.

— — — — — — — —

О, Мати, заспокій

і душам дай напій —
о, нахили до уст води живої збан...
Поглянь, переведи нас через грань
чистилища...

І доки в нас ворожі сили
чуття іскор не погасили,
Ти скарб душі перетвори
в огнях страждання онови —
Ти скарб душі до рук своїх прийми...

* * *

Від всіх утіх і мук,
від рож і від гадюк
звертаємось по цвіт
з Твоїх, Маріс, рук...

Щоб не манив нас змій
між цвіти зла — на дно,
Ти серце заспокій,
дай з рук своїх лелій...

Ми хочемо лелій...
Безсмертя кличе нас...
О, Мати, бережи,
щоб жар душі не згас...

Нехай горить любов,
нехай веде на чин!
Пливе молитва-зов
з уст тисячі Дружин...

Ти сонцем нам ясній,
кріпи в борні святій;
подай нам з рук своїх
невянучих лелій...

Щоб не манив нас гріх,
Ти серце заспокій:
дай цвітів з рук своїх.
Ми хочемо лелій...

AVE, MARIA!

Як візія!

Як біла візія
все Ти, Пречиста Діво,
являлась нам
і кликала нас за собою
у далеч зоряну... аж там... аж там,
де райське зілля...

де цвітучий сад...
Там, де ягнята білорунні
на зéлені левад...

Де грають арфи срібнострунні
і душі ангелят
живим вінком

круг Тебе вітяться...
Ми бачили: Ти брала душі ті як квіти
до лелійних рук...

Ми бачили блискучий хоровід...
Хор ангелів співав псалом-привіт:
— Ave, Maria!

З землі орбіт,
з тісного круга —
летіла за Тобою наша туга...

Ти завсіди являлась нам
як візія... як біла...
І ми — громадка нас, мала, несміла —
від радощів і від туземних мук
звернула хід туди,

де райське зілля запашнé,
де осяйні левади...

— — — — —
Стежинкою стрімкою,
понад безоднею грізною
ми в зоряну звернулись далечінь...

— — — — —
Твоя поява — райський сон...
Ми радо віддали Тобі
серця в полон...

Твої ми діти!
Маріс-Мати!
Ти душам втомленим бальсам!...
Щезає перед нами мла і тінь...
Ми світло бачимо...
Захопленим очам

показуєш дорогу...

Як сяєво на морі
Заблуканих плавців веде,
Ти нас ведеш, піддержуєш у днях знемоги,
спасаєш від загибелі-заглади...

— — — — —
Минуло тридцять літ,
як стали ми під Твій прапор.
Ти, Охороннице Свята,
нас в лихолітті зберегла,
Ти наділяєш нас добром,
скріпляєш силою у боротьбі
зі злом...

I не вялить сердець посуха,
ні буревій не ломить духа...
Приймаємо із рук Твоїх в покорі
і труд і біль...
Сповняємо повинність радісно-бадьорі,

задивлені в найвищу ціль :
святу мету !

— — — — —
А в ювілейну цю хвилину
благаємо Тебе: Єдина :
— Маріє, Ти, що ціль дала очам,
дай і грімких, могутніх слів устам,
щоб всіх єднали ми під Твій прапор,
аж всюди задзвенить сріблистий хор :
— Ave, Maria !!

(З приводу 30-літнього ювілею першого жіночого Марій-
ського Товариства пань на галицькій землі).

ПІСНЯ ЛИЦАРІВ МАРІЇ.

(перєспів)

Володарине всіх князів
і всіх героїв-лицарів!
У днях із ворогом розправи
будь нам щитом на полі слави —
будь оборона в боротьбі —
на все ми лицарі Тобі!

Ave, Maria!

В низах чаїться тільки зло,
а нас манить Верх світляний...
Не буде наша жертва зайва;
явишся як Юдита в сяйві.
Дай меч, а Бог поможе нам:
не піддамося ворогам!

Ave, Maria!

Стяг здигнемо — юнацтва цвіт —
і відсвяткуєм день побід.
Життя дамо — крицеві лави —
для нашої святої справи...
Своєю силою кріпи
і вічністю нагороди...

— — — — —
Ми почесні ті вартові,
що вірність присягли Тобі!
Ми все — Марії лицарі!
Ave, Maria!

AVE, MARIA!

Аve, Maria!

Світ увесь спочив —
з церковних веж звенить
ще дзвонів тон:

— Ave, Maria!

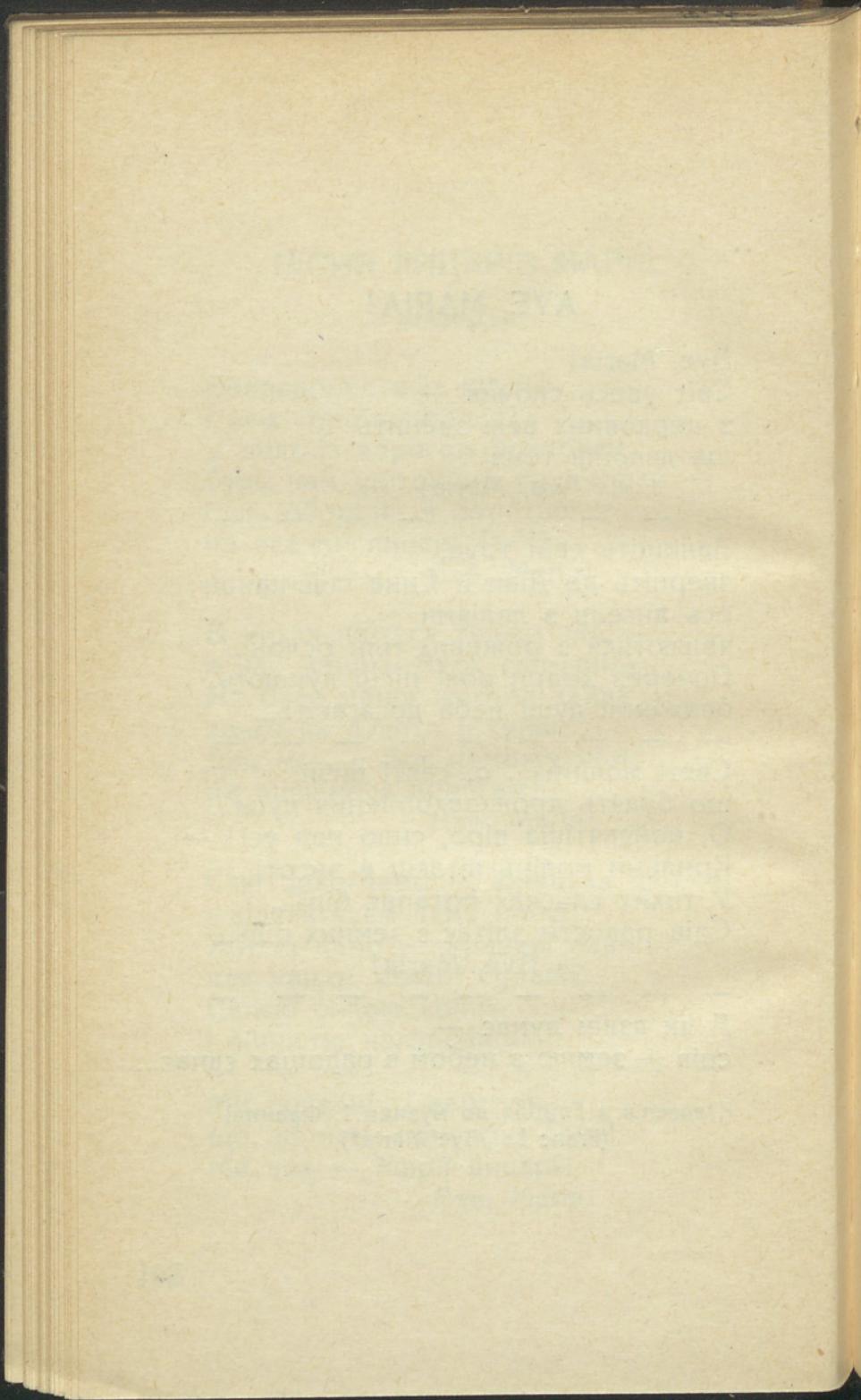
Залишіть свій труд,
зверніть до Діви й Сина спів-канон;
ось ангели з леліями
являються з рожевих мли ослон...
Почерез хмари рож пісні лунають,
блаженні душі неба досягають...

— Святі моління... о, святі пісні,
що будять дрож-захоплення душі...
О, найсвятіша віро, сило над усі! —
Крильми молінь вітаєш в висоті...
У тихих слізах потапає біль...
Спів радости злітає з земних піль...

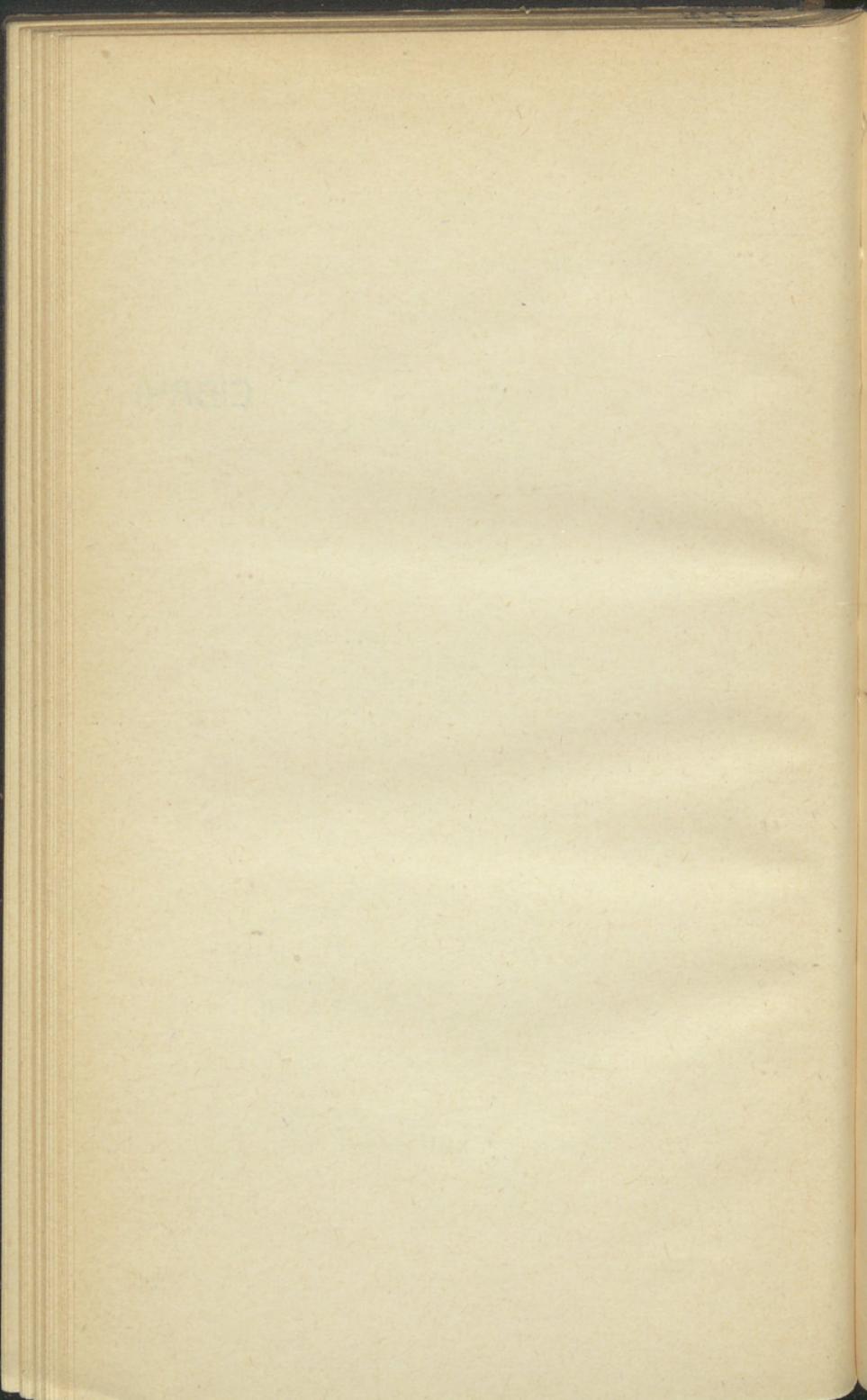
— Ave, Maria!

— А як дзвін лунає —
спів — землю з небом в радощах єднає...

(Переспів з Гайбля до музики І. Франца)
(Franc I.: „Ave Maria“)

СІВАЧІ

НАШ АРХІЄРЕЙ.

Його життя?

Який багатий зміст!...
Під тягарем — аж рветься ямб
і гнеться рим...

До Величі —
не надається дитирамб...

— — — — —
В моїй душі — як візія свята —
являється в одно — фрагмент з життя:
З низів землі — монах-аскет —
звертає хід — в країну звізд —
туди,

де вже щезає суета сует,
де розцвітає цвіт вершин:
Містична рожа!

Де кожний чин
то — Служба Божа!

Там, де любов
кладе на вірі спертий фундамент,
під єдності святої храм...

Там — перед Вишнім —
зєднав і долю Він свою
з важкою долею Народу свого...

— — — — —
Сузір'я вічности хилилось перед Ним...

— — — — —
І бачу знов:

Вершник і Церкви Князь,
озорений бажанням неземним,
бере у руки керму — провід
паломництва в Єрусалим...

Для скрізь нас убогих і підданих
вертає світ днів довгожданих
і блиск надій на ясне завтра
і тихне туга за колишнім...

І бачу знов :

Момент життя
із днів, коли нам світ погас,
коли шаліла заверюха,
коли Народ

слугою був у рідній хаті...
Я бачу, Він — як Пастир —
не покидає стада ;
благословить... молитвою скріпляє нас...
скріпляє духа...

Гей, смутку необнятій...

Я бачу хвилі царських рот...

Тернистий шлях —

в суздалський монастир.
Ta Він — наш Князь, Митрополит —
Він вищий від погроз — обид,
від муки...

Молитва в Нього на устах,
з благословенням руки...

Він молиться за нас...
Молитва — се принос великий,
покріплення сосуд,

душі дає тріумф і перемогу...

— — — — —
І не ликує ад —
                          московська грязь...
Паде царат...
                          Вертає Князь
між рідний люд...

— — — — —
І бачу знов:
                          Його життя —
се та всеобіймаюча любов...
Все ті святі вогні палають,
Пастирський кожний лист
дороговказ... спасення запорука...
І не лячний нам бурі свист:
веде нас добрий Пастир
                          до ясних звізд...

— — — — —
І бачу знов:
                          всеобіймаюча любов
і над мистецтвом
                          держить прапор...

— — — — —
Його життя?
                          Який великий зміст!...
Сузір'я вічности склонилося перед Ним...
І гнеться рим...

— — — — —
Жертвопринесені дарунки княжі...

Діла Його — тривким письмом
записані у книзі наших дій,
виковані в ґраніті...

Я чую, як лунає хор,
Народ ввесь голосом— мов криця дзвону—
співа Князеві Церкви
ритмічну Антифону..

СІВАЧІ.

Ще не шумить діброва,
ще сіре неба тло,
але рілля готова.

Їх — не спинив — ніхто.
Вони все ті самі,
ті божі Сівачі...

Погода, чи слота,
їх кличе яр-весна
готовити ріллі...

На ясний день вони не ждуть,
Вони ідуть і з повних жмень
у глиб тих скиб
кидають зерна золоті,
ті наші, божі Сівачі!

У хаті голод,
у полі холод,
дощ плаче—плаче
і ворон кряче,
кружляє крук...
І вітер в очі віє...

А в них ростуть надії
і сподівання —
на раювання —
майбутніх днів...
майбутніх жнив...
на плід тих нив...

У поті скупана
земля плодючая,

земля очищена
із каменюк...
понищений перій...

Вони невтомні,
хоч з праці сірі,
йдуть в повній вірі,
кидають зерно
в колиску — гріб...

Зима минає весна іде —
ти ясне сонечко —
наш чорнозем огрій!
Хай яр-пшениця,
у мак заквітчана,
росте і спіє —
на цей наш чорний
насушний хліб...

МОЛІМСЯ, СЕСТРИ

ИТОГ. ЮРИДИЧ.

*   *

Молімся, сестри, не тратьмо духа,
хоч скрізь шаліє зла заверюха...

Нехай надія в серці не вяне —
по хуртовині сонце настане...

Молімся, сестри! Сестри, молімся,
а лихій долі не покорімся!

Боже Великий! О, Боже Милий,
зло побороти додай нам сили.

Боже єдиний! Боже Великий,
не дай пропасти у тьмі на віки...

Не дай пропасти у тьми полоні,
благослови нам на труд долоні...
Спокій і сила дастъ нам і право
жити і бути, здобути славу!

Ми лихоліттям тяжко прибиті;
не дай пропасти: ми Твої діти...
Молімся, сестри! Сестри, молімся —
з лихом борімся — до діл берімся.

Все нашій справі віддаймо в жертві,
нехай світ знає, що ми не мертві...
А наша правда, а наша справа
ясна як сонце, тай не лукава...

Молімся, сестри, до свого Бога!
А жде нас радість і перемога.

З М І С Т.

	Стор.
Iз глибини	
Благовіщення	275
Благовіщення (з приводу ювілею Ефеського Собору)	277
Різдво	284
Земля в обнові	286
Над Йорданом	288
Осяйна година	290
Gethsemane	292
Голгофта	294
На світанні	296
Воскресення	298
А сонце — як владика , ...	300
Iз глибини	301
П'ятдесятниця	303
На Спаса	305
Appo Santo	307
„Appo Santo“	316
Тихо! В найсвятішій Тайні	318
Ave, Maria	
„Се мати твоя“	323
Панагія Свята	328
Поглянь! Ранковим сонцем	330
Понад туземні радоші	332
А душі — жаліються тобі	334

Стор.

Від всіх утіх	336
Ave, Maria (як візія)	337
Пісня лицарів Марії	340
Ave, Maria (переспів)	341

Сівачі

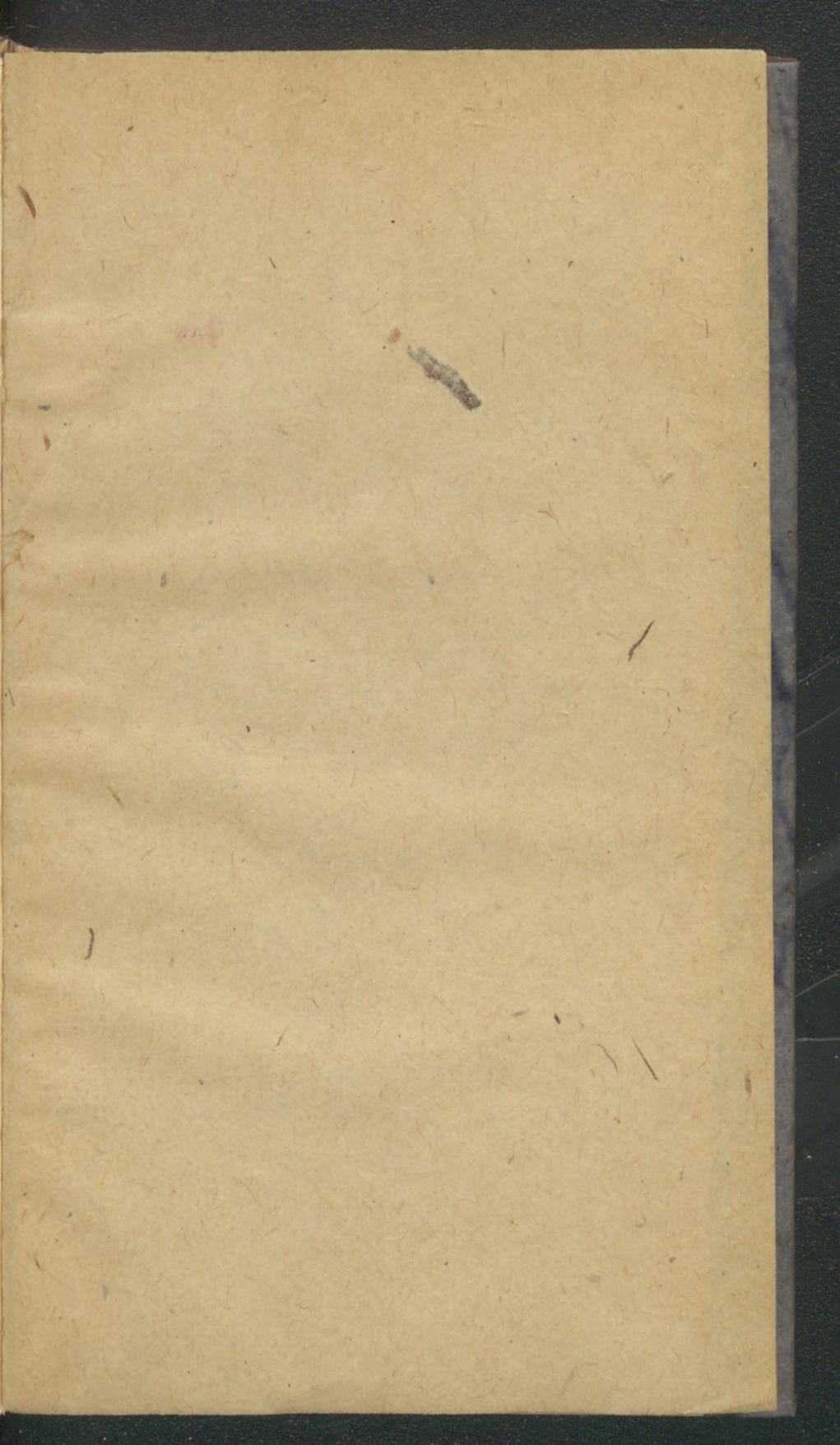
14

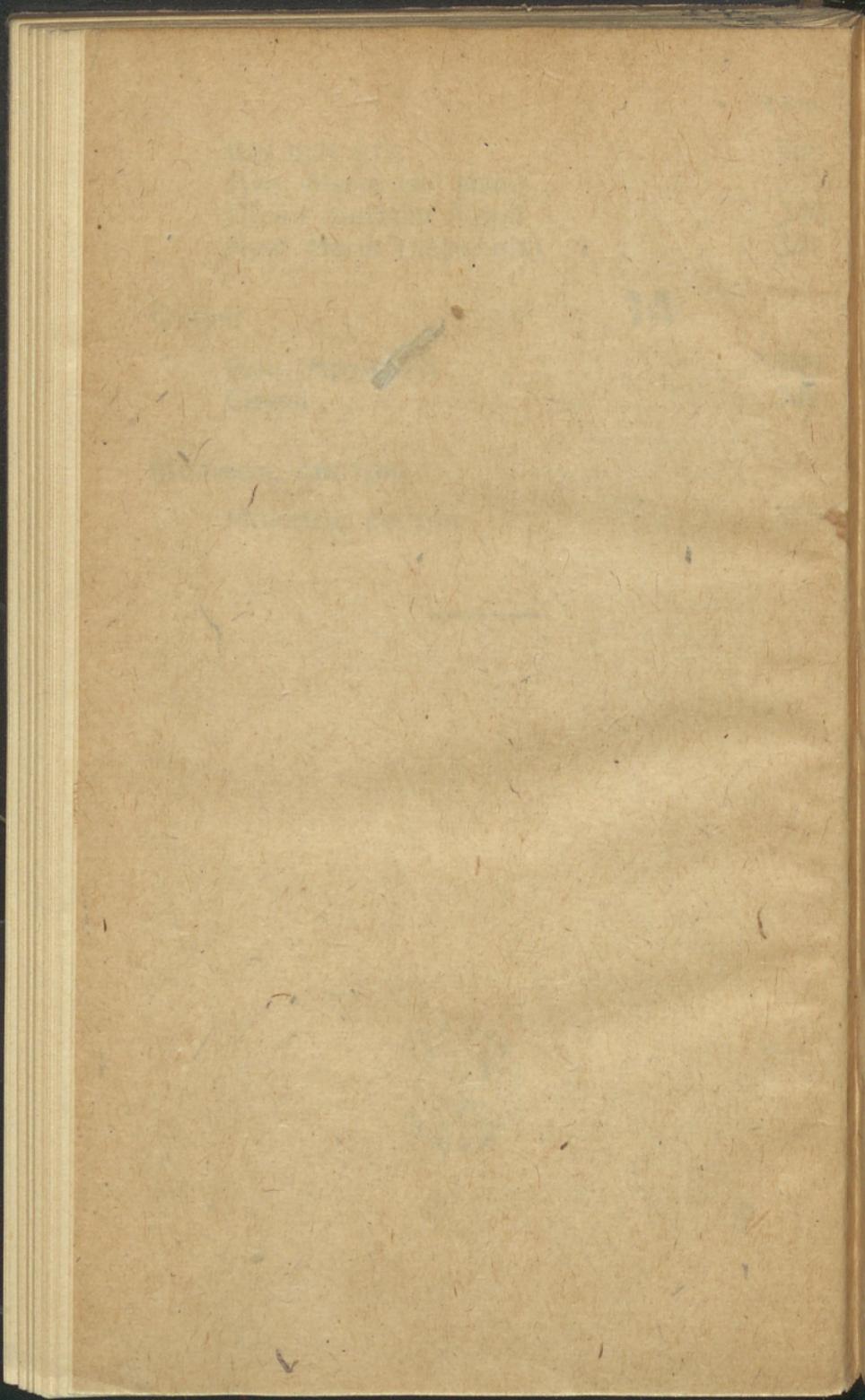
Наш Архієрей	345
Сівачі	349

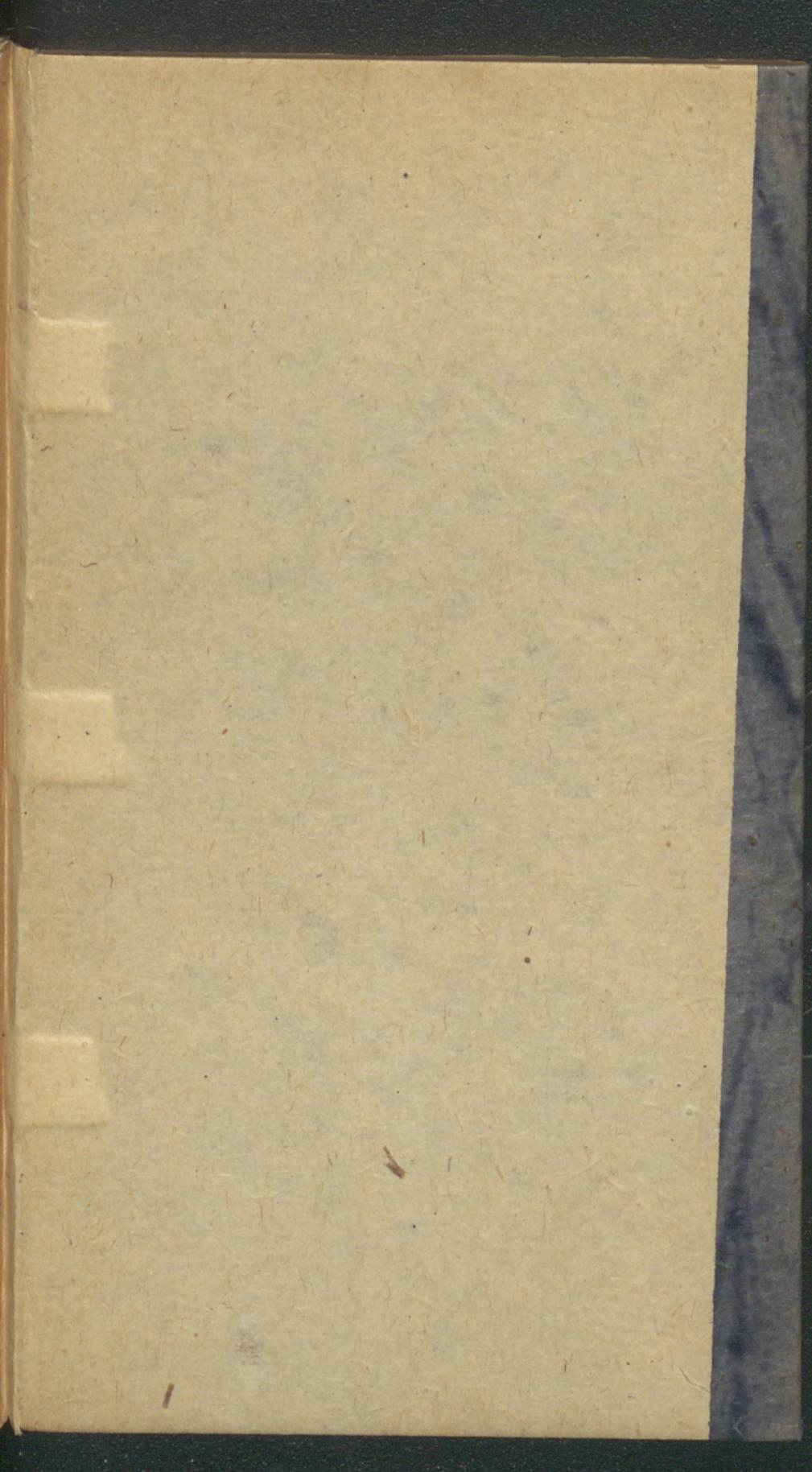
Молімся, сестри.

Молімся, сестри	353
---------------------------	-----

BIBLIOTEKA
NARODOWA

542507/32